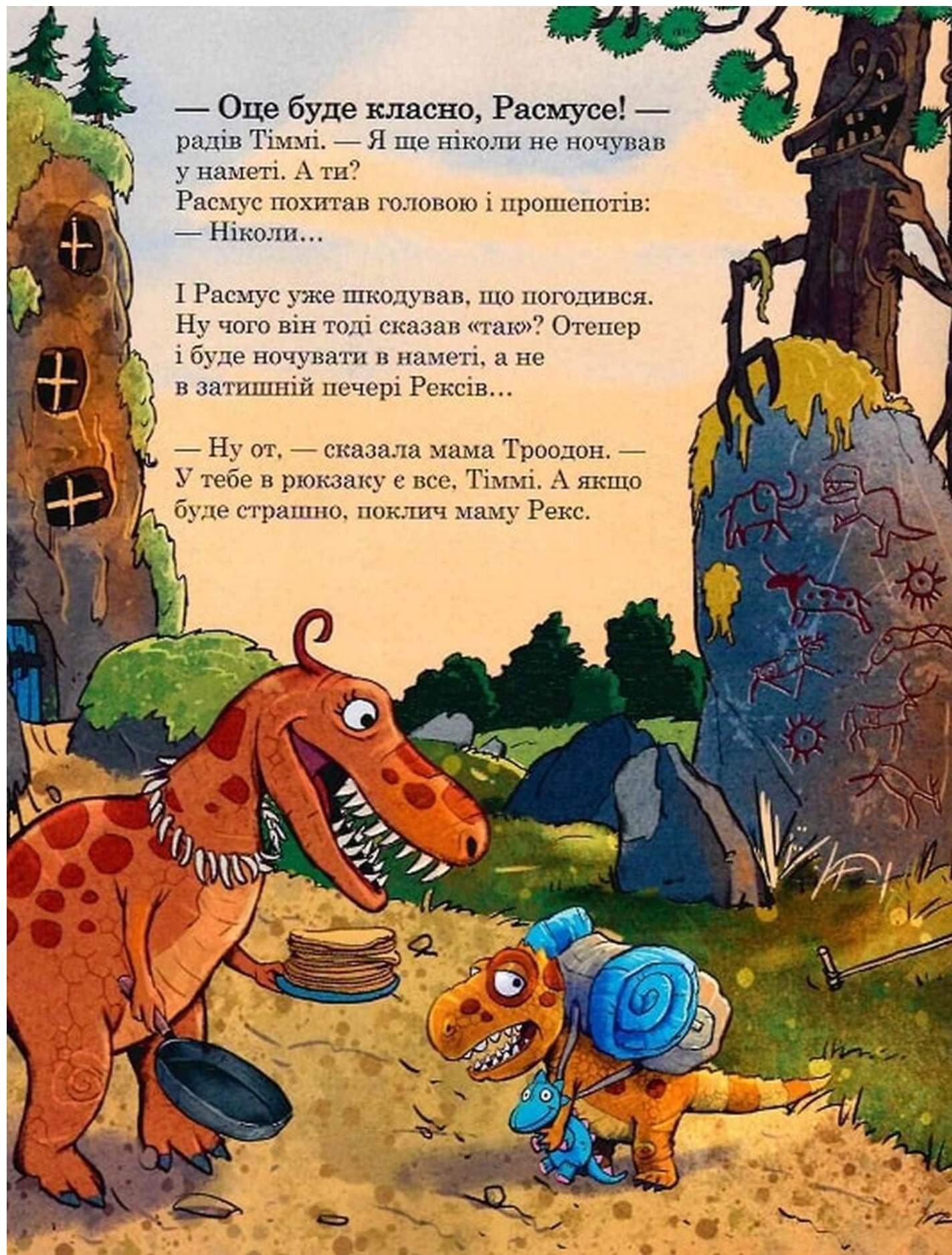

— Оце буде класно, Расмусе! —
радів Тіммі. — Я ще ніколи не ночував
у наметі. А ти?

Расмус похитав головою і прошепотів:
— Ніколи...

І Расмус уже шкодував, що погодився.
Ну чого він тоді сказав «так»? О тепер
і буде ночувати в наметі, а не
в затишній печері Рексів...

— Ну от, — сказала мама Троодон. —
У тебе в рюкзаку є все, Тіммі. А якщо
буде страшно, поклич маму Рекс.

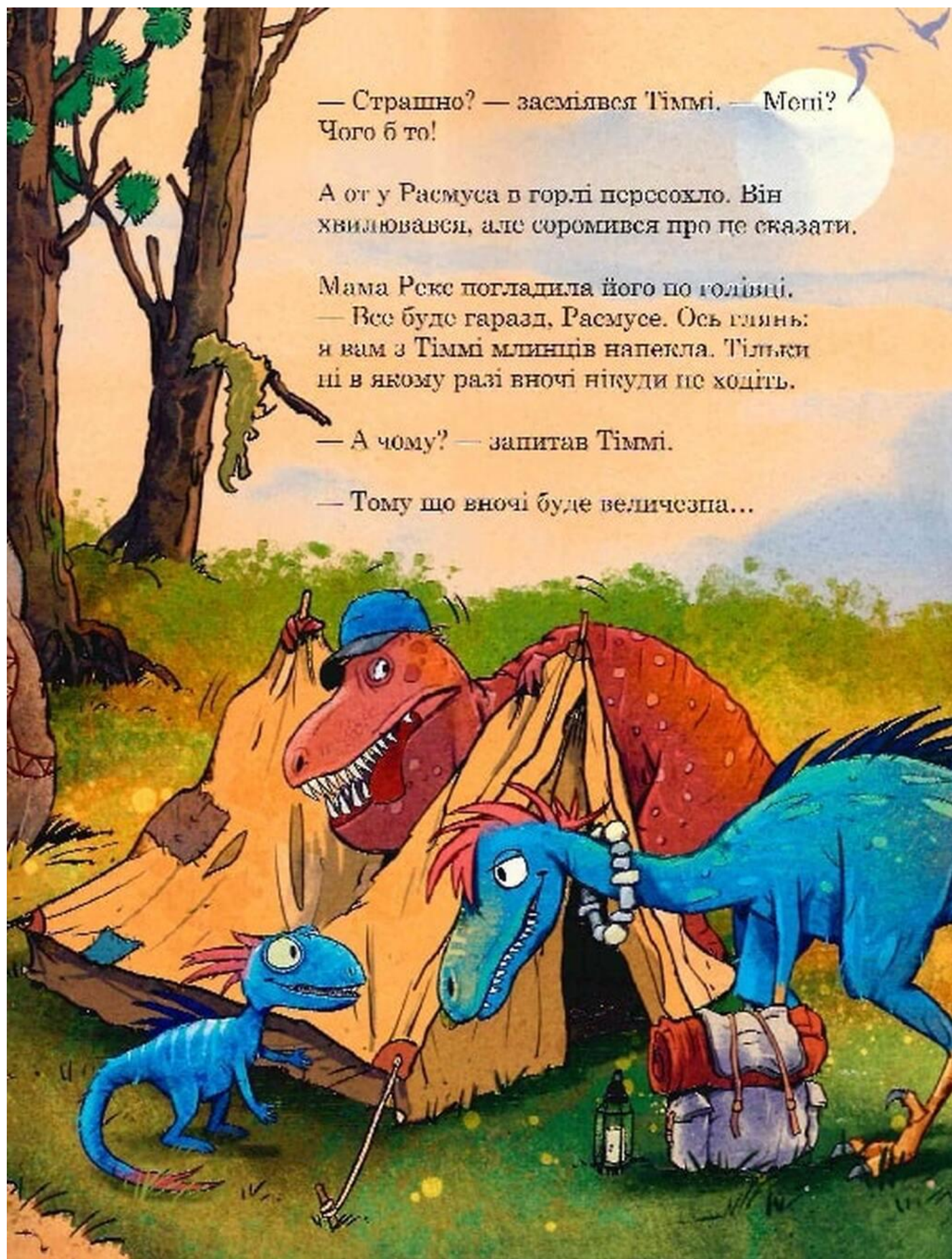
— Страшно? — засміявся Тіммі. — Мепі?
Чого б то!

А от у Рasmusа в горлі пересохло. Він
хвилювався, але соромився про це сказати.

Мама Ресе погладдила його по голівці.
— Все буде гаразд, Рasmusе. Ось глинь:
я вам з Тіммі млинців напекла. Тільки
ні в якому разі вночі нікуди не ходіть.

— А чому? — запитав Тіммі.

— Тому що вночі буде величезпа...

...ГРОЗА!

З сильним вітром і зливою!

«Тільки цього не вистачало! І без того страшно...» — подумав Расмус.

Раптом йому уявилося, як вітер валить дерева, вириває з землі рослини, як махають крилами люті летючі ящери!

Ну а Тіммі лише засміявся і сказав:
— Подумаєш, дощик і вітер! У нас же є найміцніший у світі...

...Мері Мікрораптор!

— Ух ти мене й налякала, Мері! — сказав Расмус. — Тільки що ти робиш серед ночі в Болотяному лісі?

— Я завжди полюю вночі, — сказала Мері. — Ось поглянь, яку я смачну жирну мишу зловила! Ням-ням! А сам ти що робиш у Болотяному лісі? Ти ж уночі не полюєш, правда, Расмусе?

Расмус зітхнув:

— Я шукаю Тіммі. Ти його часом не бачила?

Мері почухала підборіддя крилом:

— Гммм. По-моєму, бачила, як он тією стежкою біг хтось синій і плакав.

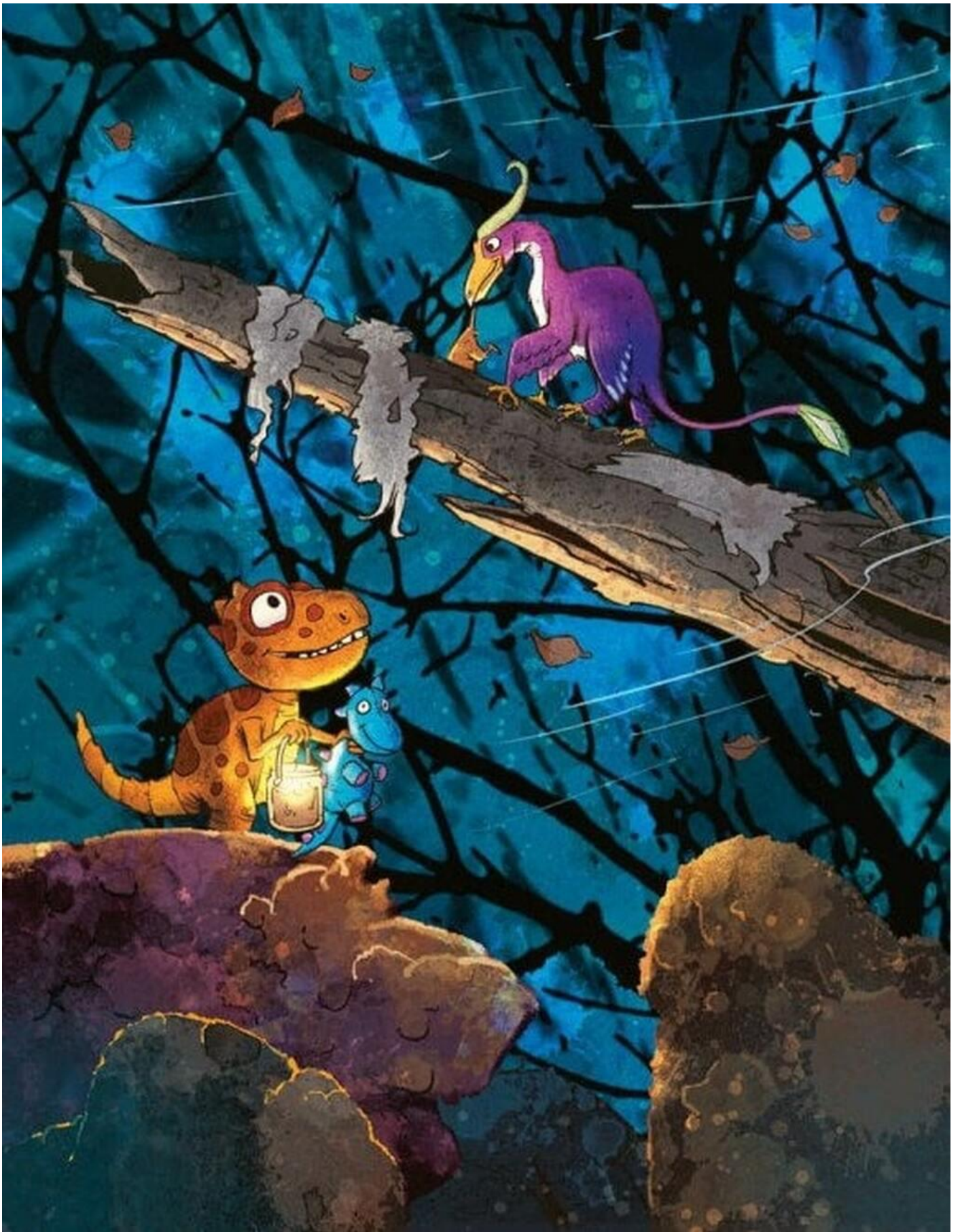
— А може, підеш зі мною на розшуки, Мері?

— О, звісно! Я полечу і згори буду його виглядати!

І Мері злетіла понад верхівками дерев.

— Стій! А може, ти б зі мною дивилася... тут?

Але Мері вже не чула. Так що Расмусові довелося...

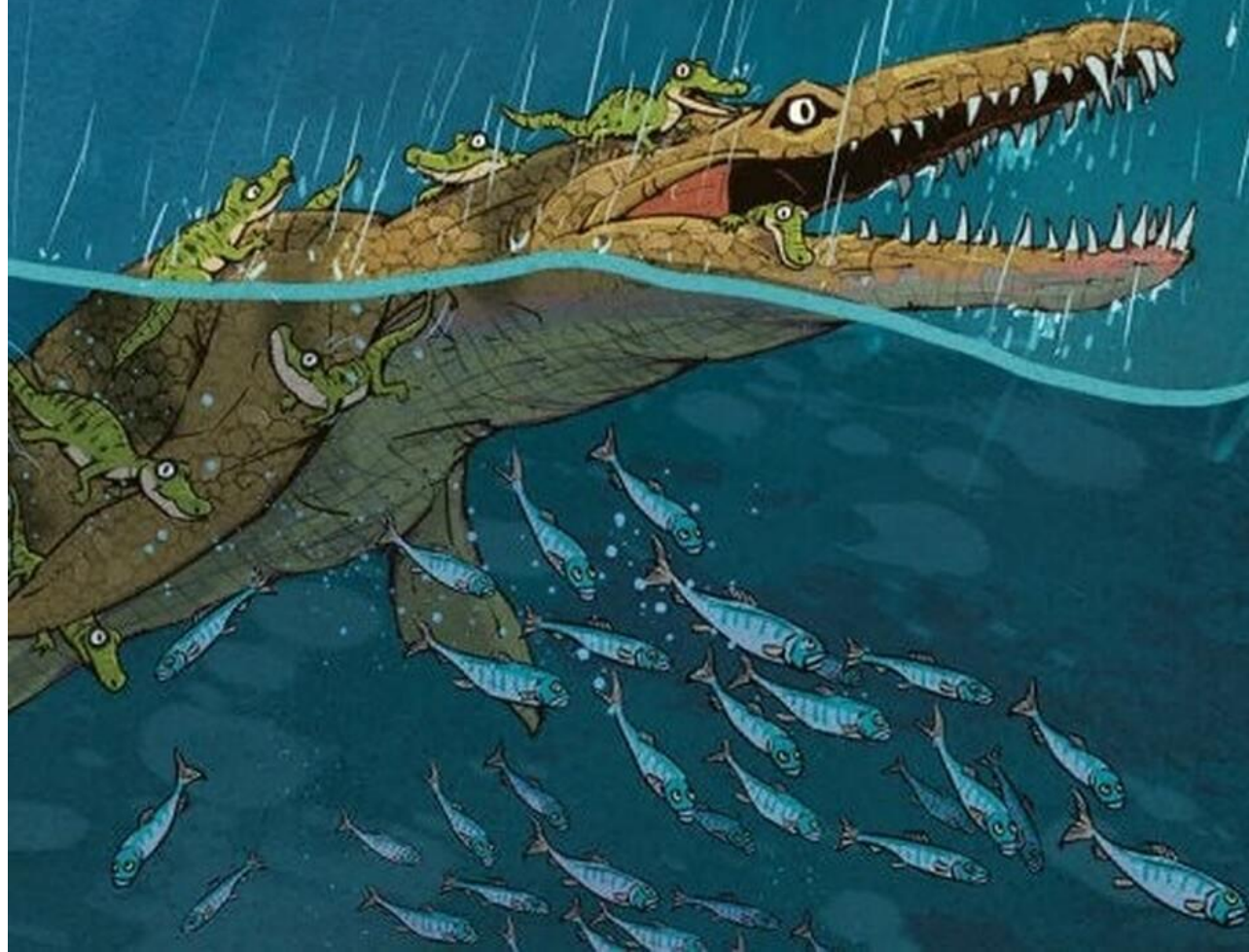

...ШУБОВСТЬ!
Расмус упав у річку!

— АЙ-ЯЙ-ЯЙ!
Його несло течією. Навколо були тільки вода,
вітер і взагалі люта стихія.

— РЯТУЙТЕ!

І тут якась велика темна тінь метнулася
до нього. З води висунулася... лапа чи що?
Расмус схопився за неї і зрозумів, що це
колода. А в того, хто її підсунув, запитав:
— Е-е... хто це?

І тут почувся низький голос:
— Це я — Лео Ліоплевродон!

— Ну ви мене й налякали! — сказав Расмус. —
Але що ви робите в Болотяному лісі серед ночі?

— Я завжди полюю вночі, — відповів Лео.

— Он як, — сказав Расмус і, сором'язливо
кашлянувши, запитав: — А на кого саме ви
полюєте?

Лео Ліоплевродон тихо присвиснув:

— Нууууу, кого я тільки не їм!

От, наприклад, мені до смаку...
такі маленькі...

...ДОБІГЛИ ДО ПЕЧЕРИ РЕКСІВ, ДЕ
ДОРΟΣЛІ ВЖЕ ПІДГОТУВАЛИ ВСЕ ДЛЯ
НАЙЗАТИШНІШОЇ У СВІТІ ВЕЧІРКИ...
ТОБТО СІДАНКУ!

— УРРРА! І — фух! Як же добре опинитися
В ДОМІ, коли гроза НАДВОРІ!

— Я понадуваю кульки! — вигукнула
бабуся Рекс.

— Я насмажу млинців! —
сказала мама Рекс.

— А я до млинців ще яечню зроблю! —
сказав тато Рекс.

— А я просто хочу спати! — позіхнув
Расмус.

— І я! — позіхнув Тіммі.

І всі смачно їли й веселилися, доки дуже-
дуже-ду-у-уже стомилися, і тоді маленькі
динозаврики позаповзали в ліжечка.
Відсипляйтеся, динозаврики!
Зустрінемося завтра в Болотяному
лісі!

